

Toespraak voor de gouverneur van Limburg, Emile Roemer, bij het afscheid van de burgemeester van Maastricht, Annemarie Penn-te Strake, op 29 juni 2023

Beste aanwezigen,
familie van de burgemeester,
en uiteraard mevrouw de burgemeester zelf:
lieve Annemarie,

Wanneer je burgemeester wordt, geef je wat je bekend is op.
Maar je weet nog niet wat er voor in de plaats komt.

Dat gevoel kleurt het begin van het bestaan als burgermoeder
of -vader.

Je weet op het moment dat je start dus niet of je een
verstandige deal hebt gesloten...

Wordt het zwaar?

Mooi?

Spannend?

Lastig?

Zou je er aan beginnen als je weet wat je allemaal te wachten
staat?

En: gaat het onder de streep [als het er op zit] allemaal de
moeite waard zijn?

Het is niet te voorspellen wát er gaat gebeuren in zo'n
ambtstermijn.

Maar dát er veel op je bordje komt te liggen vanaf het moment
dat bekend is dat je burgemeester wordt, dat is een feit.

Je wordt publiek bezit.

Je puzzelt met complexe dilemma's die van invloed zijn op de levens van de inwoners van je gemeente.

De oplossing voor de één kan verlies betekenen voor de ander.

Je maakt regelmatig pittige keuzes waar iedereen iets van vindt.

Je komt terecht op een politiek speelveld dat persoonlijker is dan ooit.

En ondertussen neemt de druk op het ambt alleen maar toe.

Dat is niet niks.

Gelukkig was je wel wat gewend.

En koos je er **vol** voor, in het voorjaar van 2015.

Op 23 april van dat jaar werd je voorgedragen als burgemeester van de stad die je zo dierbaar is.

Toen je op 1 juli het ambt daadwerkelijk aanvaardde, kreeg deze magnifieke gemeente voor het eerst een vrouwelijke én partijloze burgemeester.

Er zou in de jaren die volgden een hoop gaan gebeuren.

Verwacht én onverwacht.

Vóór je het stadhuis betrad had je er al een rijke loopbaan op zitten.

Je kon dus putten uit een brede waaier aan ervaringen.

Als rechter.

Als bestuurder.

Als voorzitter van het College van Procureurs-generaal.

Het kwam allemaal van pas.

Je nam kennis, visie, bevoegenheid en niet te vergeten...
volharding mee het stadsbestuur in.

De stad had het geluk dat er in tijden van angst en onzekerheid,
iemand aan het roer stond voor wie werken aan veiligheid de
rode draad in haar loopbaan was.

Want niet alleen de 'reguliere' veiligheidsvraagstukken uit het
takenpakket van een burgemeester kwamen langs.

Je kreeg ook te maken met de watersnood, corona, en de
oorlog in Oekraïne die nog altijd vele vluchtelingen richting
Nederland beweegt.

Wat hebben de stad, regio en de provincie veel gehad aan jouw
verstand van zaken en doortastendheid als het gaat om
veiligheid.

Dankjewel – zeg ik alvast.

Want ik stelde net indirect de vraag of het voor jónu de moeite en
de investering waard is geweest... nou, ik kan je alvast
verklappen: wij hadden niet zonder je gewild (!)

Zeker niet in die spannende tijden.

In voorbereiding op vandaag was ik aan het nadenken wat ik
hier allemaal wilde vertellen.

Er kwamen natuurlijk allerlei lovende woorden in m'n gedachten
op.

Toen stelde iemand mij de vraag of het ook wel eens botste
tussen ons.

Voor het antwoord ben ik eens goed gaan zitten.

Maar het bleef stil.

We vonden elkaar eigenlijk altijd snel, juist op de lastige
momenten.

Jij draait er niet omheen, net als ik.

We noemen dingen bij de naam.

Toen ik in Heerlen aan de slag ging kwamen we elkaar voor het **eerst** tegen.

Vervolgens in coronatijd, bij de vergaderingen van het Veiligheidsberaad. Jij vanuit Maastricht, ik vanuit Alkmaar.

En tot slot opnieuw in het zuiden, vanuit onze huidige rollen.

Daar kreeg ik voor de **derde** keer het bewijs: door jouw aderen stroomt echt bestuurdersbloed.

We trokken samen op in de lobby richting Den Haag.

In het 6B-overleg van Limburgse burgemeesters was je de spil tussen de collega's.

Een belangrijke steun en toeverlaat.

Die rol heb je eigenlijk op vele vlakken vervuld.

Als voorzitter van de gemeenteraad en het college word je omschreven als sfeer-aanvoelend en iemand met natuurlijk gezag.

Voor de universiteit was je ook een belangrijk ankerpunt, een pleitbezorger van de Europese gedachte. Je liet geen moment onbenut om aandacht te vragen voor grensoverschrijdende samenwerking. Want deze regio, deze stad, is de Poort naar Europa.

Steun en toeverlaat was je ook voor de mensen in de stad.

Je loopt over de markt met een open blik, waardoor Maastrichtenaren naar je toe komen om hun verhaal te doen.

De één geboren en getogen Sjeng.

De ander expat of student.

De één in het dialect, de ander in het Engels, Frans of Duits.

En de één wat kritischer dan de ander, misschien.

Vooruit – je hebt ook niet voor alles een oplossing.

Zo realistisch ben je ook.

Maar je luistert.

Je hebt aandacht.

En dat voelen inwoners.

Bij een leven als burgemeester hoort uiteraard ook het ceremoniële deel.

In Maastricht zeker.

En daarin blink je uit.

De sleuteloverdracht(en) – dat was genieten.

Je spaart jezelf niet en zo hoort het.

Want we mogen dan uiteindelijk allemaal verschillend zijn...

In Maastricht is niemand groter dan de stad.

Het is wat deze plek zo eigen maakt.

Dat voelen zelfs buitenstaanders.

Een stad om te koesteren en samen te verzorgen.

Heel Nederland heeft het kunnen zien op die onvergetelijke Koningsdag in het zuiden.

Ook daar... en dat weten niet veel mensen, heb jij lef getoond.

In corona-tijd mocht Maastricht Koningsdag organiseren en toen zei jij: dat moeten we niet doen.

We doen het helemáál, alles er op en er aan, of we doen het niet.

En we hebben allemaal gezien waar dat een jaar later toe heeft geleid.

Lieve Annemarie, je hebt iets opgebouwd waar jouw opvolger, Wim Hillenaar, vol vertrouwen mee verder kan.

Je blijft ongetwijfeld een ambassadrice voor Maastricht en voor onze prachtige provincie.

Maar voor nu gun ik je vooral rust, ontspanning en veel tijd met Olaf, die de afgelopen jaren altijd voor je heeft klaargestaan.

Dankjewel, Olaf, voor de tijd die Annemarie daarvoor kreeg en dat je er voor haar **was en bent**.

Pak samen de tijd om te bezinnen.

Kijk terug.

Ontdek de nog niet vertelde verhalen uit dat geheugen gevuld met burgemeesters-herinneringen.

Maak de optelsom – en dan kom jullie samen ongetwijfeld tot de conclusie dat het 't allemaal waard is geweest.

Olaf, ik laat jou ook niet met lege handen vertrekken, kom eens een beetje naar voren voor een aardigheidje en een daverend applaus.

Ondertussen, Annemarie, hoop ik dat je het komend jaar de stad weer enigszins gaat beleven als voorheen.

Niet langer met die ambtsketen om – die zelfs op sterke schouders soms toch zwaar kan wegen.

Je levert die keten straks in, maar krijgt iets terug van wat je opgaf, toen je aantrad.

Gouverneur Bovens stelde je in 2015 bij je aanstelling in zijn toespraak voor als 'eine vaan uuch'.

'Eine **vaan** uuch' werd 8 jaar lang 'eine **veur** uuch'.

Nu je de spotlights verlaat, sta je er weer **tussen** in plaats van ervoor. Zoals je gewend en bekend was.

Toch is er ook onmiskenbaar iets voor altijd veranderd.

Je hebt zonder blikken of blozen een aantal jaren van je leven aan deze stad gegeven.

Er zijn er maar enkelen die je daarin voorgingen.

En zo'n soort overgave en liefde voor de publieke zaak blijft niet onopgemerkt...

Toen **hij** hier vorig jaar op bezoek was, moet hij het ook hebben gezien...

Dus voordat ik het stokje doorgeef aan de volgende spreker heb ik een cadeau voor je.

Namens die recente, prominente bezoeker.

Het zilver dat je nu nog draagt, gaat binnenkort naar Wim.

Maar de onderscheiding die ik je zometeen ga uitreiken, hoef je nooit meer af te doen.

Het is een **vorstelijk** eerbetoon voor jouw inzet voor de stad en de gemeenschap...

[korte pauze]

Beste mevrouw Annemarie Penn-te Strake,

Het heeft Zijne Majesteit de Koning behaagd u te benoemen tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

Kom je naar voren zodat ik je de versierselen kan opspelden?